

ΠΩΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ

Α'.

ὅταν ἔχη νὰ κάμη μὲ μικρούς.

νὰ θέλω ἐλάφρῳσα ἀπὸ τὴ μελαγχολία ποῦ μ' ἐπλάκωνε, κι' ἡ κουρασμένη ἀπ' τὰ βάσανα ψυχῆ μου ἐπέταξε 'ς τὰ στρώματα τῆς ἀληθινῆς καὶ ἄδυτης χαρᾶς!

Ἄπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη σὲ κάθε τρικυμία τῆς ζωῆς μου, σὲ κάθε πληγὴ τῆς κακῆς μου τύχης, ἔφερνα 'ς τὴ μνήμη τὸ βλέμμα τῆς μικροῦλας κι' αἰσθανόμουν ἀνακούφισι κι' ἀντλοῦσα κουράγιο καὶ παρηγόριά!

Κι' ἔπειτα ἀπὸ ἕξη χρόνια ἀπάντησα τὴν κόρη 'ς τὴν ἴδια θέσι, ὄχι ὅμως μὲ τὴ μάνα της, ἀλλὰ μὲ ἄλλαις ἄγνωσταῖς σ' ἐμὲ γυναῖκες.

Τὴν ἐγνώρισα.

Δὲν ἦταν πειδὸ κοπέλλα μικρὴ, ἀλλὰ σωστὴ γυναῖκα.

Ἐφοροῦσε ἕνα φόρεμα κόκκινο σὰν τὴ φωτιά, καὶ κοντό, ποῦ ἐφαίνονταν τὰ κίτρινα γοβάκια της τὰ μαλλιά της ἦταν ἄσεμνα κτενισμένα καὶ κοκκινάδι ἄφθονο ἐσκέπαζε τὸ φυσικὸ χρῶμα τοῦ προσώπου της.

Η ΡΩΜΕΪΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

B.

ὅταν ἔχη νὰ κάμη μὲ μεγάλους.

Ἐφλυαροῦσε μὲ τὴν παρέα της, ἔκανε ἀδιάκοπαις χειρονομίαις καὶ γέλια τρελλὰ ἐσυνωδεύανε κάθε της λέξι.

Ἐπέρασα ἀπὸ ἔμπροστά της καὶ μ' ἐκύτταξε. Ἄλλὰ τί βλέμμα ἦταν ἐκεῖνο; βλέμμα, ποῦ μ' ἔκαμε νὰ στρέψω ἔς ἄλλη μεριά τὰ μάτια. Φαίνεται πῶς μ' ἐγνώρισε καὶ μ' ἐθυμήθηκε, γιατί ἐξακολουθοῦσε νὰ μὲ κυττάζῃ μὲ τὸ αἰσχρὸ καὶ ἀδιάντροπο βλέμμα της, σὺν νὰ ἐγύρευε νὰ ἐλκύσῃ τὴν προσοχή μου.

— Αἱ; μοῦ λέγει γελῶντας ὁ φίλος μου, πῶς, σὲ γνωρίζει;

— Ὅχι . . . ποιά εἶνε;

— Μπᾶ! τὴ Στέλλα δὲν γνωρίζεις;

— Μὰ ὄχι σοῦ λέω!

— Εἶνε λοιπόν . . . τῆς ἡμέρας . . . καταλαβαίνεις!

Στρέφοντας πρὸς τὸ μέρος της μοῦ εἶπε ὁ φίλος μου καὶ τὴν ἐχαιρέτησε.